

[Per Hækkerup.]

det konservative folkeparti meget nær, for et par dage siden bragte en næsten begejstret hyldestartikel til den nye afskrivningslov, hvori man fastslog, at der var tale om iøjnefaldende fordele: denne lov er helt enkel og let at administrere, og samtidig stimulerer den til investering og modernisering o. s. v. Jeg synes, det er glædeligt, at man erkender, at den lovgivning, som man selv stemte imod i juni-juli, ser man nu fordelene ved. Det er klart, at hvis oppositionspartiernes anerkendelse af det lovgivningsarbejde, som på andre områder allerede er gennemført, vil slå igennem, bedrer det yderligere klimaet for et positivt samarbejde om den kommende lovgivning.

Jeg har i denne forbindelse mærket mig, at det ærede medlem hr. Aksel Møller i spørgsmålet om vilkårene på arbejdsmarkedet og afgørelsen af arbejdsstridigheder har tilkendegivet, at der her i tinget skulle være et flertal for en løsning, som på en eller anden måde indebar tvungen voldgift, et flertal bestående af 89 medlemmer. Det kan jeg naturligvis ikke bestride. Jeg må blot sige, at jeg ligesom det ærede medlem hr. A. C. Normann undrer mig noget over, at der skulle være en sådan enighed til stede. Det er dog vistnok stadig således, at det konservative folkeparti har ret gode kontakter til arbejdsgiverside, og det er mig ikke bekendt, at Arbejdsgiverforeningen eller arbejdsgiverkredsene har ændret deres principielle holdning over for dette spørgsmål. Men selv om det måske nok kunne være i det konservative folkepartis interesse lidt drillende at spørge om det radikale venstres stilling på dette område, forekommer det mig alligevel at være tvivlsomt, hvad fornuft der kan være i på et tidspunkt, da man i den kommission, der beskæftiger sig med disse spørgsmål, er ved at drøfte tingene, at aktualisere dette. At drage spørgsmålet frem på den måde, som sket er, på et tidspunkt, hvor vi står over for overenskomstforhandlingernes begyndelse, kan vist ikke fremme det, vi dog

er enige om må tilstræbes, nemlig så vidt muligt at opnå en fredelig udgang af overenskomstsituationen.

Må jeg så endelig sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, der talte om mange spørgsmål og derunder også om beskæftigelsessituationen, at det er tilkendegivet både i regeringens udtalelser og i de bemærkninger, jeg havde lejlighed til at gøre i første omgang, at regeringspartierne og derunder socialdemokratiet betragter produktions- og beskæftigelsesspørgsmålene som de centrale i vor nuværende situation. Derfor er det også regeringens bestræbelser at videreføre en politik, der sætter produktion og beskæftigelse i forgrunden og gør det på en måde, så man undgår den vanskelighed, vi tidligere har været ude for, når vi iværksatte foranstaltninger for at øge produktion og beskæftigelse, nemlig at vi så til gengæld havnede i et stigende valutaunderskud. Af den formulering, regeringen har givet sin redegørelse, og af oversigten over de foranstaltninger, man agter at iværksætte, fremgår det klart, at regeringens politik sigter på på én gang at bevare ligevægten i balanceforholdet over for udlandet og at stimulere igangsættelsen af øget produktion og beskæftigelse og gøre det ved at fremme investeringstilbøjelighederne og opsparingen. Jeg tror, det ville være i alles interesse, om vi kunne forene kræfterne i et arbejde i den retning, og jeg vil gerne gentage min opfordring til, at vi forsøger at yde en sådan positiv indsats.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Det ærede medlem hr. Erik Eriksen kunne naturligvis ikke være tilfreds med min replik eller med åbningstalen, og hvem kan vente det? Det ærede medlem var lidt fortørnet over, at jeg havde brugt en vending om, at det, det i øjeblikket drejer sig om, nok mere er at søge at forene kræfterne om det, der samler, end blot at forsøge at få markeret og uddybet det, der splitter, det, der kan, og det, der har kunnet splitte.

Ja men mit synspunkt blev fremført som